

שנצטויגן להתחבר ולהתדבק עם חכמי התורה,
 כדי שנלמד מהם מצויות הנכבדות, ויורונו
 הדעות האמתיות בה שהם מקבילים מהם, ועל
 זה נאמר, "ובו תדבק", ונכפל הצווי במקום
 אחר, שנאמר, "ולדבקה בו" (דברים יא כב);
 ואמרו זכרונם לברכה (כתובות קיא ב): וכי אפשר
 לו לאדם להדבק בשכינה, והא קמיב (= והרי קמיב)
 "כי יי אל היף אש אכלה הוא" (דברים כד)? אלא הדבק
 לתלמידי חכמים ולתלמידיהם — כאלו נדבק בו
 ברוד הוא, ומזה למדו זכרונם לברכה לומר,
 שכל הנושא בת תלמיד חכם והמשיא בתו לתלמיד
 חכם ומהנהו מנכסיו — כאלו נדבק בשכינה.

(ספר הוי"ט ח"ב ע"ג)

ב במצות צעה להדבק בחכמים ותלמידיהם כדי
 ללמד ממצעיהם. כענין שנאמר, "ובו תדבק", וכי אפשר
 לאדם להדבק בשכינה? אלא כך אמרו חכמים בפרוש
 מצוה זו הדבק בחכמים ותלמידיהם. לפיכך צריך
 אדם להשתדל שישא בת תלמיד חכם וישיא בתו
 לתלמיד חכם ולאכל ולשתות עם תלמידי חכמים
 ולעשות פרקמטיא לתלמיד חכם ולהתחבר להן
 בכל מיני חבור. שנאמר, "ולדבקה בו". וכן צו חכמים
 ואמרו, והוי מתאבק בעפר רגליהם ושותה בצמא
 את דבריהם:

(אבות דרובא ע"ג)

פז. גדולה שמושה של תורה יותר מלימודה. אין השלמות
 הבאה מידיעת התורה נגמרת באדם כ"א כשיחזק בלבו גדול
 ערכה ודוממות כבודה. ע"כ כ' תוס' ריש מגילה! וכבוד תורה
 יחיד חמור אפי' מת"ת רבים, דהכבוד הנודע בלב אל התורה
 היא ידיעה שלמה מצורפת לכל הידיעות ומעטרת אותן, וזה
 ההרגש א"א ללב בלב, כ"א בפועל ע"י השימוש המעשי של
 ת"ת, שמשים עליו מורא רבו כמורא שמים², ומתחזקת ההכרה
 ע"י הפעולות. נוסף לזה הורה כאן, שהתורה בהיותה תורת
 חיים, עיקר פרי' הוא לדעת איד להתנהג בחיים ע"פ דרכה
 וערכה, ויען שתכונת המעלה של איש קדוש הרב בתורה, א"א
 להתבאר כפה וכשי"כ בכתב, כ"א עין הוראה הליכותיו בקודש
 היא תשכיל ערך הפעולה שהתורה פועלת על גדולי המעלה
 הדבקים באהבתה, ע"כ גדולה שימושה, שאז בעיניו יראה את
 הליכות הקודש של הרב, הנעלה יותר מלימודה.

(פ"א א"א ח"א ע"ג)

ג. הדבקות בצדיקים, כדי שיתערב כח המציאות שבנשמתם עם הנשמו
 הבלתי-נשלמת, היא דבר נכבד מאד במהלך התפתחות הנפשות. אבל צריך שמירו
 גדולה, שאם יטעה בצדיק אחד, וידבק בו דבקות פנימית הויתית, וידבק ג"כ
 בחסרונותיו, הם יפעלו לפעמים על הדבק במדה גרועה הרבה ממה שהם פועלי
 על האיש המקורי. אשריהם ישראל שהם דבקים בנשמת האומה, שהיא טוב מוחלט
 לשאוב על ידה אור ד' הטוב.

(אבות ע"ג ע"ג)

עני ממש, דל וריק הנני ניגש לכתובת ספר זה, בידעי בעצמי כי אני רחוק
 מכל עניני העבודה המוצעים כאן, ועל פי דין הנני מחויב להודיע להקורא כי
 לא למדן ולא בעל-מוסר מדבר אליו בפרקי הספר. באמת אינני אלא "איסתירא
 בלגינא קיש קיש קריא" — כלי ריק אשר מעט הפרוטות שבו מקשקשות בקול.
 רחמי שמים הביאוני לתוך מחיצת אדמו"ר האדם הגדול בענקים מרן ר' ירוחם
 הלוי וצללה"ה במיר שהחיה אותי ממיתה רוחנית ממש. שנתיים זכיתי לראותו
 ולשמעו עד שנסתלק מאתנו. בחדשי חייו האחרונים היתה לו מחשבה להרכיב
 "ועד" לעבודה ולצרפני אליו, ולא זכינו לזה כי תקפה אותו מחלתו האחרונה, אך
 אחרי הסתלקותו קיים תלמידו את רצון אדמו"ר, הלא הוא הרב הגאון, הגדול
 בתורה ובמוסר, ממקורביו הקרובים ביותר ר' הרץ בס וצללה"ה הי"ד. הוא יסד
 וניהל את הועד וממנו קבלתי קצת דרכי העבודה המוסרית. והנה בכל השנים
 שעברו מאז לא נלאיתי מלהגות בדברי אדמו"ר, ומה אעשה כי לא הגעתי לשום
 מדריגה בעבודה, רק הדברים מצללים בקרבי מרוב התפעלות מדברי אדמו"ר
 זי"ע כפי מעוט הבנתו ובעוה"ר הם נפלו לתוך כלי ריק ממעשים עד שהדברים
 בגדר "קיש קיש קריא". רק אולי בכ"ז הד קלוש מדברי אדמו"ר מהדהד בהם,
 והרי רבים שמעו אותם והועילו להם בס"ד, וגם זכות הרבים עמדה לי.

(ע"ג ע"ג ח"א ע"ג)